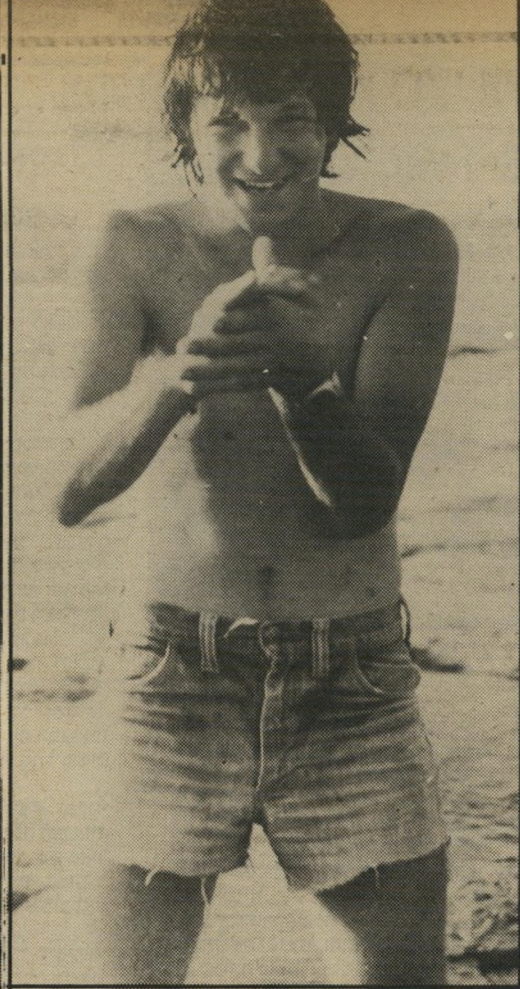

יואל שרון לפני הפגיעה ואחריה.
חשבתי שזו תאונה קטנה ושאתנבר עליה...

בניגוד לנכים אחרים, המצויים במצב דומה, מתעקש שרון שלא לשבת על כיסא-גלגלים. הוא הולך בעזרת קביים. הסרט "הלם-קרב", סרטו הראשון של שרון באורך מלא, מספר על שני נפגעי הלם-קרב. האחד, מיכה (דן תורג'מן), הוא בחור צעיר, צלם-חובב, המצלם את המחלקה שלו, ואז נפגע הנגמ"ש מגיעה ישירה. השני הוא גידעון (אשר צרפתי), קצין במילואים, נשוי ואב לשני ילדים, שלקה גם הוא בהלם-קרב. השניים נפגשים בבית-החולים, ומנסים ביחד ולחוד לשקם את עצמם במהלך הסרט.

שני השחקנים נראים מאוד אמנים על המסך, ויואל סיפר כי הפגיש אותם עם נפגעי הלם-קרב ועם רופאים שטיפלו בנפגעים אלה, וכך יכלו השחקנים לרדת לעומק הבעיה וללמוד אותה מקרוב. בעוד הסרט הזה יוצא אל מסכי הקולנוע, מתכנן יואל שרון את סרטו הבא.

■ ■ ■

● הלכת ללמוד צילום באופן מיידי?

נסעתי ללמוד באילון קולנוע בלונדון. במשך שנה וחצי, מאז השחרור מהצבא, חסכתי כסף. עברתי קשה, צילמתי חתונות, ונסעתי ללונדון ללמוד.

● למה לא התחלת ללמוד בארץ?

למה ללמוד? אז לא היה כלום בארץ. במשך השנה וחצי שהייתי כאן, אחרי השחרור, התקבלתי ללימודים בקורס של הטכניון ללימודי-חזות. זהו קורס של שלוש שנים, ואני התקבלתי ישר לשנה השנייה. סיימתי אותה ונסעתי ללונדון, וגם שם התקבלתי לשנה שנייה, ולמרותי חרדש וחצי.

מה רצית להיות? רציתי להיות צלם. היו לי הרבה חלומות. רציתי לשלב את הטמפרמנט ואת יצירה-הרפתקנות שלי עם הצד האחר, ההתעסקות באסתטיקה. צילמתי בעיקר פורטרטים של אנשים, צילמתי אירועים. ראיתי את עצמי נודד בעולם ושולח למגזינים הגדולים כתבות מצולמות שלי. ראיתי את עצמי כותב ומצלם.

אני לא מתלאכב. אני מבארשבע של סוף שנות ה-60. אז זו היתה הפרובינציה הכי פרו-בינצ'אלית שיכולה להיות. מי דיבר אז על צילום בבארשבע? הייתי מאוד זר בחבורה שלי. כולם

התחילו לחיטות שלא היו קשורות לטקס של יום-הכיפורים. ואז עברה שמועה שקורה משהו בארץ, למרות שאף אחד לא דיבר על מילחמה. דיברו על תקרית.

הלכתי לאכול אצל איזו דודה את הארוחה המסיימת את הצום, ופיתאום שמעתי חרשות. הבי-בי-סי שידר בערב, ועדיין לא קלטנו שמדובר במילחמה, כי עדיין היו הכחשות של צה"ל. אבל

הרגיעו ואמרו שזה שום דבר. אז גם עוד לא היו בכלל טיסות לארץ.

● כבר באותו השלב רצית לחזור לארץ?

לא. כי הקולות בשגרירות היו שתוך יום-יומיים הכל ייגמר, ושלא צריך לחזור ושנמילא אין טיסות. אבל זה לא נגמר, והמון אנשים, ישראלים, התחילו להתרכז בשגרירות. לקחו

● ומייד גויימת?

הכל היה מאוד דראמטי. האפילו את המטוס כשהתקרבנו לארץ, כי אמרו שיש חשש לפעולה אווירית. ובמטוס היתה אווירה של יחידת-קומנדו, שבאה לחלץ את עסי-ישראל. היה שם מיטב הנוער, וכולם כמעט הכירו את כולם. והיה שקט, וחושך, ומתח.

נחתנו, וישר לקחו אותנו לטרמינל, שהיה גם

בסוף הראיון הוא בכה... הוא גמר לספר לי את סיפורו האישי, וראיתי שמעיניו זולגות דמעות... גם בעיניי היו דמעות...

הוא בהאפלה מלאה. העלו אותנו מיד על משאית וחשכנו שהנה, שולחים אותנו לחזית.

● נתנו לך מדים?

שום דבר. הייתי לבוש בחליפה לונדונית, והיה לי תיק ג'יימס-בונד ביד, ושלוש אותנו למאגר הקצינים ברמלה. הגענו למחנה לפנות בוקר, ואני ישר חיפשתי את האפסנאות, הנשקיה, רציתי לחתום על ציוד ולצאת למילחמה.

אבל איפה? כולם ישנו שם.

● מישו סיפר לכם מה קורה, אמרו לכם שהמצב חמור?

במחנה קיבלתי דף לצנחן. מין סטגסיל כזה, שהוא עדיין אצלי, ושם היה כתוב משהו כמו: בלמנו את מיתקפת-האויב, ועוברים לשלב מיג-ננה, ובמקומות מסויימים כבר עברנו לשלב מיתקפה. דברים מהסוג הזה.

● דברים של הרגעה.

כן. ושם, בבסיס ברמלה, היינו די הרבה זמן, ואמרו לנו שנשב בשקט. לי היתה תחושה שהמיל-חמה בורחת לי בין הידיים.

■ ■ ■

● רצית ללכת למילחמה?

רציתי ללכת: בשביל מה באתי? אם צריכים, אז נלך: היו לי חיילים, היתה לי מחלקה, ולא ידעתי איפה הם.

● היית מייטר?

מצד אחד הייתי פייטר, מצד שני, כמוכן, היה פחד גוראי בפנים, וגם הריחוק משה-הקרב השפיע על הפחד הגוראי, כי לא ידעתי מה קורה.

● ובשלב הזה כבר שמעו על הרגלים, כבר ידעו שיש הרבה הרגלים.

בטח. ובשלב מסויים באו ואמרו לנו שמארגנים אותנו לחוליות של שלושה קצינים בכל חוליה, ושנאנחנו נהיה חוליות-קומנדו של מתאבדים ונצא ללחום בטנקים, מצויידים בטילים אמריקאיים חדשים.

● התנדבתם למשימה כזאת?

כולנו באנו להתנדב. לקחו קציני-סירות. אני

מאתנו את הרכונים והתחילו לאסוף נתונים על כל אחד — דרגה, יחידה וכו'. ואז העלו אותי, עם עוד קבוצה של קצינים, למטוס הראשון שיצא כלילה. אנחנו היינו הוויכים המאושרים לעלות למטוס.

● כך הרגשת, בזוכה מאושר?

בטח, כולם הרגישו כך: והנותנים צעקו וצרחו ובכו. היו שם אלפי ישראלים שדרשו לחזור. זהו. אנחנו יצאנו במיצער של גיבורים. נחתנו לפנות-בוקר של ה-10 באוקטובר, שהיה בדיוק יום-ההולדת ה-24 שלי.

● זה מאור סמלי.

כן.

היו הרבה פירסומים של מדינות-ערב, שהודיעו שצבאות-ערב נמצאים בדרך לתל-אביב ולירושלים. וזה נשמע נורא.

■ ■ ■

● אז מה עשית, צילצלת הביתה, להורים?

מה פיתאום! בבית של ההורים בבארשבע עוד לא היה אז טלפון. ולא היו לי חברים בלונדון ולא היה לי עם מי לדבר. אז למחרת בבוקר הלכתי לשגרירות הישראלית, ומאותו הרגע, כמוכן, לא חזרתי לבית-הספר. הייתי מחובר לרדיו, לטלוויזיה ולטלפון עם השגרירות. ושם, בשגרירות,

הלכו ללמוד כלכלה ואלקטרוניקה. ואני, במקום להמשיך בלימודים מסורתיים, הלכתי ללמוד צילום. יצאתי לחו"ל בפעם הראשונה בחיים. זה היה דבר יוצא דופן.

■ ■ ■

תיקה-עבודות שלקחתי איתי כלל צילומים שצילמתי בצבא וקצת אחר-כך. אני זוכר שצילמתי בעזה, כששירתתי שם בשירות הסדרה. הייתי אז מ"מ צעיר. אז לא היתה טלוויזיה.

● זו היתה תקופת שרון בעזה?

כן, ואני הייתי ביחידת-סיור של הצנחנים. צילמתי שם תוך כדי הפגנות ובולגאנים ופיזור הפגנות ומירדפים. וכבר אז רואים בתמונות את החייל בישראלי בעל המגף והקלצ'ניקוב, מול האם הערבית הבוכה על הכן שלה שמת. ואן, כילד, זה כבר עבר עלי ובא לידי ביטוי בצילומים שלי.

זה היה חלק מתיקה-עבודות שהבאתי איתי ללונדון ומייד התקבלתי ללימודים. זה היה כבר נדיר, כי בדרך-כלל צריך להירשם לשם שנה מראש.

● והתחלת ללמוד. נהנית מהלימודים?

כן, וזה נהנית? זה היה פיצוץ בראש. הגעתי ללונדון למרכז-התרבות, בפעם הראשונה. הייתי בסריף סטואלי. הייתי באי-יפורה גלום. פיתאום מצאתי את עצמי במקום הכי-נכון. התגשמות של חלום. והנה, התלום נמשך חודש וחצי.

אני זוכר שביום השני, יומיים אחרי שפרצה המילחמה, היינו צריכים לצלם סרט דוקומנטרי ואני פשוט לא חזרתי לבית-הספר.

● איך זה קרה?

אחרי הרבה שנים שלא צמתי, החלטתי באותו יום-כיפור לצום. אני חושב שהשפיעו הריחוק מהבית, האווירה הורה שבה חייתי, היתה לי תחושה של חג.

אני זוכר שהייתי בבית-הכנסת הגדול של היסטוריוסטר ואחר-כך-הזרירים, לפני הנעילה,

התצלום האחרון שצילם שרון לפני סציעתו.
הייתי רץ. מסתער ומצלם!